

216.

DEKRET

o wywozie towarów za granicę, przywozie z zagranicy i przewozie tranzytowym.

Art. 1. Przywóz wszelkich towarów do państwa i ich wywóz z państwa oraz przewóz tranzytowy przez obszar państwa bez osobnego pozwolenia jest zakazany.

Art. 2. Pozwoleń na przywóz, wywóz i przewóz towarów udzielać będzie utworzona przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu komisja z udziałem przedstawicieli Ministerstw: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Aproprowizacji i Skarbu, dla przywozu, wywozu i przewozu towarów, która ma również prawo ustalić w każdym poszczególnym wypadku warunki, pod którymi przywóz, wywóz i przewóz może nastąpić; w sprawach, dotyczących pozwolenia na przywóz towarów, potrzebne jest pozwolenie Ministra Skarbu.

Na podstawie pozwoleń Komisji wydawać będzie Ministerstwo Skarbu odnośne polecenia do urzędów celnych i innych władz skarbowych.

Ministrom Przemysłu i Handlu, Skarbu, Aproprowizacji i Rolnictwa przysługuje prawo zwolnienia—po wspólnem porozumieniu się—pewnych rodzajów towarów z pod tego zakazu.

Art. 3. Kto, używając podstępny lub innego nieuczciwego zabiegu, usiłuje wbrew zakazowi towary do obszaru państwa przywozić, zeń wywozić lub przezeń w celu wywozu za granicę przewozić, kto innym w tem pomaga lub innych do tego namawia, ulegnie w drodze sądowej, o ile za ten czyn niema przewidzianej surowszej kary w innych przepisach;

karze aresztu od trzech do sześciu miesięcy i grzywny do 100.000 mk. (150.000 kor.) lub jednej z tych kar.

Jeśli wartość towaru nie przekracza 2.000 mk. (3.000 kor.), winny ulegnie karze:

aresztu do miesiąca trzech i grzywny do mk. 5.000 (7.500 kor.) lub jednej z tych kar.

Jeśli wartość towaru nie przekracza 200 mk. (300 kor.), winny ulegnie ukaraniu przez władze skarbowe grzywną do 1.000 mk. (1.400 kor.).

Jako wartość towaru przyjąć należy cenę normalną w miejscu wykrycia przekroczenia.

Art. 4. Winny przestępstw, w części II i III art. 3 wymienionych, ulegnie karze, w części I-jej tegoż art. określonej, jeśli przestępstwa dopuszcza się nałogowo lub zawodowo.

Art. 5. W razie niemożności ściągnięcia grzywny od skazanego zastąpi ją kara aresztu, a to:

- a) do roku jednego w wypadkach w części I-szej art. 3-go,
- b) do sześciu miesięcy w wypadkach w części II-iej art. 3-go,
- c) do 14 dni w wypadkach części III-ciej art. 3-go.

Art. 6. Niezależnie od kar, w myśl art. 3-go i 4-go wymierzyć się mających, należy orzec na rzecz Skarbu Państwa konfiskatę towaru, będącego przedmiotem przestępstwa.

W toku postępowania należy zarządzić sprzedaż towaru po cenach normalnych, jeżeli dalsze przechowywanie go ze względu na grożące ze-

psucie lub inne okoliczności nie jest możliwe; środki prawne nie wstrzymują wykonania.

Art 7. Niezależnie od wypadku, w części II-giej art. 6-go wymienionego, towar sprzedany będzie po cenach normalnych w toku postępowania, jeśli powszechny brak tego towaru dotkliwie daje się odczuwać, zaś dłuższe jego przechowanie mogłoby wpłynąć na wyżkę cen przedmiotów codziennej potrzeby.

Dopuszczalność takiej sprzedaży orzeknie w każdym poszczególnym wypadku Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 8. We wszystkich wypadkach, gdy konfiskata towarów nie będzie orzeczona, towar lub też osiągnięta ze sprzedaży suma będzie w jego miejsce zwrócona.

Art. 9. Jeżeli towary, których przywóz lub przewóz bez osobnego pozwolenia jest zakazany, będą urzędowi lub posterunkowi celnemu przez osobę upoważnioną do rozporządzenia towarami w celu przedsięwzięcia postępowania celnego zgłoszone,—należy je zatrzymać kara jednak nie będzie stosowana, ani towar nie ulegnie konfiskacie.

Takie zatrzymane towary może państwo zakupić po cenach normalnych. Niezakupiony towar, względnie cenę kupną, wyda się, po złożeniu względnie po odtrąceniu przypadającego cła upoważnionemu do rozporządzenia towarem.

Art. 10. Rozpoznanie przestępstw, w części II-giej art. 3-go wymienionych, należy do właściwości sądów pokoju.

Art. 11. Na terytorjum Państwa Polskiego, na którym obowiązuje austriacka ustawa karna, przestępstwo, określone w części I-ej art. 3-go i w art. 4-tym, uważane będzie za występki, zaś w części II-giej art. 3-go—za przekroczenie.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu poruczam Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Aprowizacji oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych i innymi interesowanymi Ministrami.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Przemysłu i Handlu:

Hacia